

Stelling nemen in bed

theater

Tristero speelt „Iemand van ons”. Gezien in KC Nona op 22 juni.

ALS het publiek de zaal in mag, liggen de acteurs al in bed. Dat bed, met wit beddengoed, staat op de scène, tegen een witte achtergrond. Twee jongens en twee meisjes in het wit: *Tristero goes Abba*. De vier (Kristien De Proost, Iris Van Cauwenbergh, Youri Dirckx en Peter Vandenbempt) glimlachen naar het publiek, bij wijze van welkom, maar toch ook wat schaaftachtig.

Zoals wel vaker bij dit soort intro's, weet je als toeschouwer niet of ze al in hun rol zitten of gewoon zichzelf zijn. Heeft het glimlachen al een betekenis of zien we daar een vleugje première-zenuwen? Is het gespeeld of niet? Die vraag blijkt de inzet van *Iemand van ons* te zijn. Veel zinnen die we uitspreken, dienen om mensen op afstand te houden in plaats van ze dichterbij te halen. Echte ontboezemingen in

taal komen slechts moeizaam tot stand.

In het eerste deel van de voorstelling krijgen we een hele reeks macho stellingnamen geserveerd. Elke zin die de acteurs uitspreken, begint met „In de politiek”, waarna een stelling over het wezen van de politiek volgt. Sommige laag-bijde-gronds, andere machiavellistisch, maar opvallend veel met een

Tristero speelt „Iemand van ons”

ondertoon van zelfmedelijden en valse nederigheid: kijk toch wat een moeilijk beroep ik heb, en alleen maar om u te dienen.

De stellingen botsen onderling voortdurend. Elke stelling spreekt de vorige tegen of heft die op. De lichaamstaal van de acteurs is navenant. Er worden veel geërgerde blikken gewisseld. Soms is er sprake van voorzichtige bewondering,

omdat iemand „een mooie” gezegd heeft, maar inhoudelijk raakt men elkaar niet. Alleen al de manier waarop de acteurs het laken (letterlijk) naar zich toe trekken, geeft aan dat dit soort stellingen de kloof tussen hen nog vergroten.

Daarna wordt een thema aangesneden dat een brug tussen de sprekers zou kunnen slaan: de liefde. Alle zinnen beginnen nu met „In de liefde”.

In het slotdeel begint elke zin met „Iemand van ons”, waarop een ontboezeming, een jeugdherinnering of een meer of minder gênante bekentenis volgt. Alle drie de delen zijn goed geschreven, goed gespeeld en grappig. Het geheel is bovendien meer dan de som van de delen.

„In de politiek” en „In de liefde” werden geschreven door Peter Vandenbempt, terwijl „Iemand van ons” in het collectief tot stand kwam. Dat suggereert dat de acteurs heel eerlijk een boekje over zichzelf opendoen.

De constructie met „Iemand van

ons heeft dit of dat” behoudt toch nog enige afstand. Het is een schild waarachter de mens zich kan verschuilen: misschien gaat zin zus of zo over iemand anders uit de groep, misschien is het een verzonnen ontboezeming, maar misschien gaat het toch over de spreker zelf.

Aan het eind van „Iemand van ons” speelt de cd-speler het nummer „One of us” van Abba, waarin de zangeres vertelt dat „one of us” (iemand van ons, ze bedoelt uiteraard zichzelf) spijt heeft over de breuk. De Tristero-ploeg is dus zo eerlijk om aan te geven waar ze de mosterd haalde. Misschien is dat wel het eerlijkste moment in het hele stuk.

Als tekstlezing was *Iemand van ons* al eens te zien tijdens BRXLBRAVO en na de twee opvoeringen bij Nona in Mechelen is de geënceneerde versie voorlopig niet meer bij te wonen. Hopelijk is het een heel kort „voorlopig”, want deze slimme voorstelling is een schot in de roos.

Marc Cloostermans